

дворове, по млини и горски хижи, гледаха омаяни нагоре към небето и сочеха с ръка.

В мрачната нощна синевина сияеше и блестеше огромна червена, опасата звезда.

- На мор е... - шъпнеха изплашени жените и се кръстеха.

- На бран е... - казваха мъжете и отправяха взор към чудното видение. Сякаш жадни за кръв и борба.

- Ще умре някой велик човек... - поклащаха глави старците.

Иоан Асен остави книгата си и излезе на посипания със сняг чардак. Загърнат в самурена намятка, с лисичи калпак на главата, той дълго съзерцава небесния знак. Дълбока въздишка се откърти от сърцето му.

Той можеше вече да отпусне десница. Делото му бе завършено.

Всички послания, които бе получил, съобщаваха само щастливи вести. Сякаш втората дъщеря, която му се бе родила преди няколко дни, бе донесла със себе си всички радости, които могат да се пожелаят.

Деспотица Мария му пишеше от Тесалия, че най-сетне Мануил се сдобрил с братята си Тодор и Константин, които му признали владенията, завзети с помощта на Ватаци.

Защото Мануил бе успял с шест никейски галери, пълни с гръцки малоазиатски войски, да завземе град Димитриада в северна Тесалия. От там той бе разпратил навсякъде писма до всичките си приятели, че се е завърнал и че ще ги възнагради щедро, ако му донесат помощ и ^{тук}закрила. ~~Той~~ той бе събрал многобройна войска и завзел Фарсел, Лариса и Платамон, заедно с всички околни области. Брат му Константин ^{тързв} ~~първи~~ бе признал новото деспотство, което се откъсваше от властта на Тесалоника. Наскоро след това и сам кир Тодор бе предпочел да бъде в добри отношения с брата си, отколкото да има съсед, който разполага с никейски пари и войски. Защото от владение на Мануила, Горна Тесалия можеше скоро да стане владение